

SIMONA ĀRNSTEDE

VISU
VAI NEKO

SIMONA AHRNSTEDT

ALLT ELLER
INGET

SIMONA ĀRNSTEDE

VISU
VAI NEKO

No zviedru valodas tulkojis

Māris Tīts

821.113.6-31
Ar 744

Simona Ahrnstedt
ALLT ELLER INGET

Copyright © Simona Ahrnstedt 2017
Published by agreement with Salomonsson Agency.
Cover design @ designstudioe.com
Cover images: Trevillion / Shutterstock

Simona Ārnstede
VISU VAI NEKO

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA
Projekta vadītāja *Una Orinska*
Redaktore *Ilona Ancāne*
Korektores *Elina Vēja, Patricija Šteinberga*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. T-748.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Māris Tits, 2023
© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā
Apgāds Zvaigzne ABC, 2023
ISBN 978-9934-31-879-5

Milo Revam un Dantem
Ar vislabākajiem novēlējumiem

Leksija

“Tas ir tāpēc, ka esmu laba meitene,” Leksija Vikandere sacīja. Vārdus viņa centās izrunāt iespējami skaidrāk un lēnāk. Kāds no bāra apmeklētājiem pagriezās un uzmeta viņai daudznozīmīgu skatienu. Leksija kā atvainodamās viņam uzsmaidīja un pieklusināja balsi, jo nebija ievērojusi, ka runā par skaļu. “Sieviete, es, protams, domāju. Esmu laba *sieviete*,” viņa turpināja skaidrot vīrietim ar tumšajiem matiem. Pirms kāda laika viņš bija apsēdies blakus Stūrehofas bārā, un šķita, ka viņu patiesi interesē viss, kas Leksijai sakāms.

Viņa pagrozīja galvu, cenšoties koncentrēt skatienu. Varbūt otrais dzēriens bija izdzerts pārāk ātri. Vai arī tas bija trešais? Taču ne jau ceturtais? Viņas atmiņa, godīgi sakot, nebija visai skaidra. Bet viņa reti sēdēja bāros viena, un, tā kā neviens ar viņu nekoķetēja, neatlika nekas cits kā dzert glāzi pēc glāzes. Līdz uzradās *viņš*.

“Kādā ziņā tu esi laba?” vīrietis jautāja. Viņš bija diezgan izskatīgs, tāds kā parupjš. Tumši rugāji un nodiluši, izbalējuši džinsi. Svaigs nobrāzums uz delnas kauliņa, it kā nupat, pirms ieradās šeit iedzert alu, būtu strādājis fizisku darbu. Abi jau sēdēja apmēram stundu, viņa nebija pārlicināta par laiku – bija pļāpāts, viņš bija ēdis burgeru, viņa bija skatījusies uz zeltainajiem, tikko ceptajiem frī kartupeļiem un turpinājusi dzert. Un nu jau bija ielieta otrā, trešā un ceturttā glāze.

Leksija pameta ar roku. Vīrietis pabīdīja malā riekstu bļo-
diņu, mirkli pirms viņa to būtu nogrūdusi no bāra letes. Lek-
sija veltīja viņam pateicīgu smaidu. Vīrietim bija pārsteidzoši
refleksi. Ātras rokas. Spēcīgi pirksti. “Es domāju – visādā,” viņa
teica, cenšoties neblenzt uz viņa pirkstiem. Tie izskatījās ārkār-
tīgi spējīgi. “Es visu kontrolēju, plānoju, organizēju. Man visu
laiku ir tik sasodīti labi,” viņa piebilda, jūtoties vēl skumjāk. Iz-
klausījās nožēlojami to pateikt skaļi, lai gan tā bija patiesība.
“Bet ne šodien,” viņa uzsvērti sacīja.

“Tiešām?”

“Jā. Vienreiz esmu nolēmusi būt...” Viņa pacēla glāzi, šūpoja
to gaisā, kamēr meklēja īsto vārdu un beidzot izvēlējās: “... ne-
rātņa. Priekā!”

Vīrietis saskandināja.

Bārs bija pilns ar cilvēkiem, lai gan bija svētdiena un jau
diezgan vēls. Viņai nebija ne jausmas, cik ir pulkstenis, – tas
arī nebija viņai raksturīgi, taču bija izlādējies tālrunis. Diena
bija izvērtusies nogurdinoša, viņa bija aizmirsusi lādētāju, un
šķīta, ka ir jau pusnakts.

“Vai es varu dabūt vēl vienu šo sārto?” viņa uzsauca bār-
menim, kurš kustējās šurpu turpu aiz spožās bāra letes. Viņa
pacēla tukšo glāzi. Demonstratīvi novērsies, bārmenis pieņēma
pasūtījumus no divām jaunām sievietēm, kurām mati sniedzās
līdz dibenam.

Leksija apsvēra iespēju piecelties un sarīkot scēnu. Taču sa-
valdījās. Viņa nebija tāds tips. Skolā viņa pārsvarā tika ķircināta,
jo viņai ļoti patika ēst, un vēlākos gados viņu pameta vīrieši,
kas deva priekšroku sievietēm, kurām patik “ieturēt formu”.

“Vai esi pārlicināta, ka gribi vēl?” jautāja sarunu biedrs.

“Kā tevi sauc?” Leksija vaicāja.

“Ādams.”

“Mani sauc Leksija. Un, jā, Ādam, es ļoti gribu vēl vienu
dzērienu.”

Vīrietis kādu laiku klusēja, šķita, ka domā. “Labi,” viņš beidzot teica, īsi pamādams bārmenim, kurš nekavējoties sāka gatavot dzērienu. Drīz vien tas atradās Leksijas priekšā – sārts un putojošs. Viņa iemalkoja dzērienu un pāri glāzes malai paskatījās uz vīrieti. Taisnība, viņa bija apreibusi, bet vai tad viņš nebija seksīgs? Tumši brūni mati, tādā pašā krāsā kā kafija un kakao, un viss, kas ir brūns un garšīgs. Pelēkas acis. Viņš bija vecāks par viņas divdesmit astoņiem, Leksija liktu uz trīsdesmit pieciem trīsdesmit sešiem. Gredzena nav. Tas bija pirmais, ko viņa pārbaudīja. Izskatīgs, ieinteresēts un uzmanīgs. Pārāk labi, lai būtu ticami, bet viņa nesūdzējās. Viņa bija jutusies vientuļa neveiksmīniece, pirms viņš apsēdās blakus. Viņš bija izglābis vakaru.

“Tev nav te jāsež,” Leksija sacīja, izlikdamās cēlsirdīga. Tas izklausījās muļķīgi, bet viņa baidījās būt citiem par apgrūtinājumu un allaž jutās atbildīga par citu labsajūtu. Tas jāizbeidz. Rīt.

Ādams pacēla uzaci. Viņa nebija zinājusi, ka cilvēki to spēj – pacelt tikai vienu uzaci. Tas bija ārkārtīgi iespaidīgi. Viņa mēģināja izdarīt to pašu.

“Kas tev lēcies?” viņš jautāja.

“Cenšos pacelt vienu uzaci,” Leksija paskaidroja.

“Es nodomāju, ka tev ir insults vai nāk ģibonis. Vai gribi, lai eju prom?”

“Nē taču,” viņa uzsvērti atbildēja. Jo tas bija nejēdzīgi – sēdēt vienai pie bāra, kamēr bārmenis un visi pārējie par tevi neliekas ne zinis. Nevienš pat nebija centies ar viņu flirtēt. Feministei viņā vajadzētu būt laimīgai, taču tas bija nomācoši un kaut kādā ziņā pat apkaunojoši. Vai ir iespējams būt feministei un vienlaikus vēlēties, lai ap tevi lakstojas? Labs jautājums. Viņa ieraudzīja traipu uz augšstilba, neuzkrītoši saslapināja pirkstu un mēģināja to noberzt. Kleita, kas uz pakaramā Stūres galerijas *boutique* veikalā bija izskatījusies stilīga un gana ietilpīga, tagad

šķīta apspīlēta, turklāt burzījās. Viņa meta mieru traipam. “Šī nav mana diena.”

“Kāpēc tu tā saki?” vīrietis jautāja, atkal paceļot glāzi. Viņš dzēra parastu alu – nevis kādu īpašu marku glāzēs ar dīvainām zīmēm, bet lejamo. Leksijai viņš tāpēc patika. Džinsu un kultūrista plecu dēļ viņš izskatījās pēc strādnieku šķiras puīša, sliktā zēna no priekšpilsētas. Viņa tādus atcerējās no skolas laika. Skarbie puīši, kuri nekad neievēroja apaļīgo teicamnieci Leksiju Vīkanderi. Tas bija arī labi; skolas laikā bija svarīgi, lai viņu *neievērotu* – ne zēni, ne meitenes. Ja nebiji pamanāma, tevi lika mierā. Vismaz reizēm.

“Ko?” viņa pajautāja, jo neatcerējās, par ko bija runa.

“Tu teici, ka tev bijusi slikta diena.”

“Tieši tā. Vai drīzāk – slikta nedēļa, kas beidzas ar vienu episki sliktu nedēļas nogali.”

Iemalkojis alu, vīrietis nolika glāzi. Uz viņa plaukstu virspuses un pirkstiem bija tumši matiņi. Spēcīgas, platas plaukstu. Viņai patika lielas plaukstu. Vai viņa par to jau kādreiz bija domājusi?

“Pastāsti!”

“Birojā valda haoss,” viņa sacīja, izvēlējusies koncentrēties uz darba tematu. Viss pārējais bija pārāk nožēlojami. “Cilvēki ir sliktā omā. Dusmīgi.”

“Uz tevi?”

Leksija pasmaidīja. “Es nevienu nesadusmoju.” Dažiem viņa šķīta kaitinoša, taču tie reti izrādīja atklātas dusmas. “Nē. Bet nedēļa ir bijusi gara, kā jau teicu.”

“Un episki slikta nedēļas nogale,” viņš atgādināja.

“Tiešām. Pat neatceros, kad esmu tā jutusies, – it kā vienlaikus cīnītos pretējās frontēs.” Agrāk viņai bija izdevies labāk distancēties no visa, bet šodien pacietības mērs bija pilns.

“Pastāsti.”

“Vai esi pārliecināts, ka gribi to klausīties?”

“Pilnīgi.”

“Sāksim ar to, ka sastrīdējos ar mammu. Tik šausmīgi. Esmu pieaugusi, taču viņa liek man justies kā piecgadīgai meitenei.” Mamma šorīt bija piezvanījusi un paspējusi uzspiest uz katru viņas vājo punktu: svars (to saku tikai tevis pašas dēļ, mīļā Lek-sij), vīrieša trūkums, nākotne. Kritika un dūrieni kā ar adatu, aizbildinoties ar rūpēm. “Vai tev arī tā ir?” viņa jautāja. Varbūt vīriešiem ir citādi.

“Mana māte ir mirusi,” viņš atbildēja.

“Atvaino.” Viņa sajutās nožēlojami.

“Nekas. Tas notika jau sen.”

“Vienalga atvaino, ja biju neiejūtīga.”

“Nav par ko atvainoties. Izklausās, ka tava māte var būt ne-ciešama.”

“Varbūt. Reizēm,” Leksija noteica un apklusā. Abas bija tuvas, tomēr dažreiz nesapratās. “Bet viņa ir mana māte. Es viņu milu, protams. Un viņa mani mīl, viņa ir daudz darījusi manā labā un vēlas, lai man viss būtu labi.” Viņa pēkšņi sajuta vajadzību aizstāvēt māti. *Leksiju* kaitināja māte, bet tas nenozīmēja, ka viņu var kritizēt citi.

“Es saprotu.” Izklausījās, ka vīrietis patiešām tā arī domā.

“Un atvaino, ja uzbraucu,” viņa sacīja, apzinādamās, ka atvainojas par gandrīz visu, ko sacījusi, bet mamma – tas bija jutīgs temats.

“Tu neuzbrauci,” vīrietis mierīgi teica.

Viņš bija debešķīgi jauks. Ne pieglaimīgs, ne pārspilēts, tikai klausās un apstiprina. Tas bija tik patīkami. “Šodien man bija patiešām neveiksmīgs meiteņu vakars,” viņa paskaidroja.

“Nujā.”

Leksija pamāja. Viņai jau bija aizdomas, ka tas prasis lielas pūles, bet viņa bija tā izslāpusi pēc sabiedrības, ka vienalga atnākusi šurp. Tagad šķita, ka vajadzēja palikt mājās. Viņai šobrīd nebūtu jāsēž Stūrehofā un jādzer sārti dzērieni kopā ar svešinieku, bet jāatrodas gultā. Tā viņa mēdza darīt svētdienās: uzlādējās darbam, izvēlējās apģērbu nākamajai nedēļai, rakstīja

e-pastus, uzklāja sejas masku, plānoja, ko veselīgu varētu ēst, ievērojot kādu brīnumdiētu. Bet viņa bija nogurusi būt pareiza. Viņa vilka ar rādītājpirkstu pa glāzes malu.

“Tev viss kārtībā?” Ādams jautāja.

“Jā.” Patiesībā šobrīd bija labi. Alkohols. Ādama ieinteresētais skatiens. Iespējams, viņa uzdrošinājās sākt ar viņu runāt, jo šķita, ka Ādams viņu redz. Un vēl tāpēc, ka drīz vien viņa iztukšos Stūrehofas *Cosmopolitan* kokteiļa rezerves. “Tev jāzina, ka es nekad nepiedzeros,” viņa teica, lūkodamās glāzē. Tajā laistījās sārtais šķidrums.

“Tiešām?”

Leksija pieliecās viņam tuvāk, uz brīdi aizmirsdama neveiksmīgo meiteņu vakaru, neciešamo māti un darbu. Ādams arī paliecās uz priekšu, un viņa acis kaut kas iemirdzējās. Viņam bija brīnišķīgas acis, pelēkas un siltas. Sākumā vienu vai divas reizes viņai šķita, ka pamanījusi tajās arī kaut ko citu, saltu un cietu, bet tas bija tikai mirklis, tāpēc, jādāmā, šo joku izspēlēja bāra apgaismojums. Tagad Leksija redzēja tikai siltu ieinteresētību. “Ko?” Ādams jautāja. Viņa lūpas nesmaidīja, bet acis dejoja smiekli.

“Kā vīrietim var būt tik garas skropstas?” viņa dzirdēja sevi sakām. Bet tas tiešām bija pilnīgi neticami. Garas, blīvas un tumšas. Katru reizi, kad Ādams pamirkšķināja acis, Leksija nodrebēja. Viņš izskatījās kā reklāma aktīvam dzīvesveidam dabā un darba instrumentiem. Uzņēmumiem, kuri izplata uztura bagātinātājus testosterona līmeņa palielināšanai, uz etiķetēm vajadzētu drukāt viņa foto. Varētu uzrakstīt viņiem reklāmas tekstu, Leksija nodomāja, bet šoreiz prātā neienāca neviens ģeniāls teikums.

Vīrietis atkal pacēla vienu uzaci. “Kas ir? Tu skaties.”

Leksija pacēla glāzi, pagrozīja to un iedzēra malciņu. “Nekas. Bet, ja es nebūtu iereibusi, man nebūtu pieticis drosmes runāt ar tevi.”

“Kāpēc ne?”

Leksija nesaprata, vai tas bija joks. Vai viņš neaptver, ka visas sievietes bārā vismaz reizi bija pievērsušas skatienu viņam? Viņš šeit nepavisam nebija pats glītākais vīrietis, bet viņam piemita kas tāds, kas piesaistīja uzmanību. “Zini, pēdējā laikā ir valdījis neliels sausums,” viņa sacīja un nospurcās, ka pateikusi to skaļi. Bet tā bija patiesība. Seksuālā dzīve viņai šobrīd neeksistēja. Viņai bija divdesmit astoņi gadi, un viņa nebija ne ar vienu gulējusi ļoti ilgu laiku. Sieviete nevajadzētu iztikt bez seksa nedēļām. Mēnešiem.

Ādams pakasīja vaigu, izskatīdamies gan uzjautrināts, gan mazliet satraukts.

Brīdi prātojusi, Leksija mēģināja izdomāt kādu vieglu frāzi, tomēr pajautāja: “Esi precējies vai kā?” Par to viņa joprojām brīnījās visvairāk. Ja viņam būtu sieva vai draudzene, viņam vajadzētu būt uzticīgam.

Viņš lēnām nogrozīja galvu. “Un tu?”

“Nē, esmu viena,” viņa atbildēja. “Bet tev patīk sievietes?” Viņš neizskatījās pēc geja, bet ko gan varēja zināt? Leksija īpaši labi nepazina vīriešus. Reizēm viņi bija pilnīgi neizprotami. Un viņš tiešām bija nedaudz *pārāk* labs. Piedāvāja dzērienus, runāja, jautāja. Ienāca prātā, ka varbūt viņš ir žigolo. Bet viņa nebija izvēlīga. Labprāt saietos ar tādu. Viņa atkal iesmējās.

Vīrietis iedzēra alu un noslaucīja putas no augšlūpas, neatbildējis uz jautājumu. Patiesībā ar džinsiem un kedās viņš nemaz neizskatījās pēc žigolo, kaut gan viņa īsti nezināja, kādi tie izskatās. Visvairāk viņš atgādināja būvstrādnieku, kurš apmaldījies pilsētā. Tomēr viņš šeit iederējās labāk nekā viņa pati. Kreiz, kad Leksija palūkojās apkārt, viņa ievēroja meitenes, kuras sūta vīrieša virzienā izsalkušus skatienus un koķeti smaida. Pāris puisu arī. Viņa mēģināja sakrustot kājas uz augstā bāra krēsla, taču tas neizdevās. Viņš jautājoši paraudzījās viņā. “Grūti nosēdēt eleganti,” Leksija atvainojoties teica un iztukšoja glāzi. Droši vien tagad vajadzētu doties mājās. To vajadzēja darīt jau pirms dažām stundām.

“Vēl vienu?” vīrietis jautāja. Leksija varēja zvērēt, ka viņa skatiens tikko bija pārslidējis viņas kājām, un viņu pārņēma satraukums. Ādams sēdēja un vēroja viņu. Viņai ar kājām viss bija kārtībā. Tās nebija garas un slaidas, taču kājas nebija viņas slīktākā ķermeņa daļa, vismaz ne potītes. Un viņai bija jaukas augstpapēžu kurpes un dārgas zeķes.

Vienlaikus, apstiprinoši pamādama ar galvu, viņa diskrēti centās sakārtot vaļīgo matu mezglu un prātoja, vai Ādams mēģina viņu piedzirdīt un vai tādā gadījumā viņai nekas nebūtu pretī. Viņa nostiprināja atrisušos matus. Tas bija vēl viens nepareizs lēmums šodien – izveidot elegantu frizūru. Bija sajūta, ka uz galvas atrastos beigts dzīvnieks. “Paldies,” Leksija teica, lika mierā matus un pacēla dzērienu, kas jau stāvēja viņas priekšā, un iedzēra malku. Tas bija skābs un savelkošs. “Patiesībā man, iespējams, nevajadzētu būt šeit,” viņa teica. Vai arī to viņa jau bija teikusi?

“Kur tad tev vajadzētu būt?”

Labs jautājums. Viņai nebija ne jausmas. “Šodien grasījos satikt skolasbiedrenes. Meitenes, ar kurām kopā mācījos vidusskolā.” Viņas netikās bieži, varbūt divas reizes gadā, bet viņai tās patika. Visas, izņemot vienu. “Uz kafiju un dzērienu.”

“Bet tu sēdi šeit viena pati. Tas ir, ar mani. Kas notika?”

Notika Žozefīne.

Leksija paraustīja plecus. “Viņas pēkšņi izlēma iet uz *spa*.”

“Un tev nepatīk *spa*?” viņš uzminēja.

“Mums šeit bija jāsatiekas pēc *spa* astoņos.” Leksija, protams, bija ieradusies bez desmit minūtēm astoņos, jo viņa nemēdza kavēt, bet nevienas no meitenēm šeit nebija, neviena nebija atsūtījusi īsziņu; tālrunis bija izlādējies, tāpēc viņa nezināja, kur visas palikušas. “Viņas devās uz Stūres pirtīm, un pēc tam mēs satiktos šeit.” Tā bija sarunāts. Lūkodamās glāzē, viņa pamāja ar galvu. “Es nespēju piespiest sevi turp doties,” viņa drūmi sacīja.

“Kāpēc?” Viņš izklausījās patiesi apmulsis.

Ak, viņa tikpat labi varēja to pateikt. “Viņas ir superslaidas un supertrenētas, superiedegušas un supernevainojamas, bet es... tāda neesmu. Es ienīstu *spa*,” Leksija kareivīgi piebilda. Nevienam normālam cilvēkam nevarētu patikt izgērbties citu klātbūtnē. Parasti viņa par to nerunāja, bet šobrīd tam nebija nozīmes – viņi nekad vairs nesatiksies. “Ja tu nepamanīji, man ir...” viņa paliecās uz priekšu un nočukstēja, “... *liekais svars*.”

Leksija redzēja, kā vīrietis viņu nopēta, un viņa ātri ievilkta vēderu, joprojām atceroties, kā bijušais draugs nemitīgi bija zāģējis par to, ka viņai jāsāk domāt par savu svaru. It kā viņa kādreiz būtu domājusi par kaut ko citu.

“Es viņu saucu par Sarežģīto Žozefīni.” Viņa iesmējās.

“Kas tā tāda?”

“Mans ļaunais gars. Mēs kopā mācījāmies skolā. Es domāju, viņa ir vainīga, ka pārējās meitenes neieradās.” Tas bija loģiskākais izskaidrojums. Reizēm šķita, ka viņas visas dzīvo savās vecajās lomās. Populārā Žozefīne un resnā, iebiedētā Leksija. Draugi, kuri padevās, kad Žozefīne izvirzīja prasības. Tā vienmēr bijis. Kad parādījās Žozefīne, Leksija tika ātri nobīdīta sāņus. “Viņa ir slavena. Vai esi dzirdējis par viņu? Žozefīne Sandelmane? Viņai ir podkāsts “Troksnis”.”

“Es neklausos podkāstus.”

“Mēs ar viņas vīru Leo strādājam kopā.”

“Izklausās nedaudz sarežģīti.”

“Piekrītu. Bet tāda ir dzīve. Un esmu gājusi tālāk, man ir vienalga,” viņa teica un vēlējās, kaut tā būtu pilnīga patiesība. Kaut viņa būtu atbrīvojusies no Žozefīnes nežēlības. Kaut pieaugusī Leksija būtu spēcīga un atstājusi visus ievainojumus, skatienus un nedrošību aiz muguras. Ak, šodien viņa negribēja būt nomākta. Viņai ienāca prātā pavisam cita doma, daudz, daudz svarīgāka.

“Tu taču neesi dānis, vai ne?” Leksija jautāja.

Viņš stingri nogrozīja galvu. “Nē,” viņš smejojoties atbildēja. “Vai tu esi?”

Viņa nepacietīgi atmeta ar roku. Viņš runāja nevainojamā zviedru valodā, tomēr lieka uzmanība nenāk par ļaunu. “Vai zvēri?”

“Zvēru. Manī nav ne pilītes dāņu asiņu.” Viņš runāja pārliecinoši. Tā bija brīnišķīga īpašība. Radīt uzticēšanos. Vīrišķīgs, seksuāli pievilcīgs, uzticību raisošs – viņš bija *viss*. Leksija atjēdzās. Par ko viņi tikko runāja? “Tad es tev atklāšu noslēpumu,” viņa paziņoja. “Šonedēļ mums darbā būs jauns priekšnieks dānis. Un viņš acīmredzot ir īsts stulbenis. Vai saproti?”

“Diez vai.”

Leksija pamāja ar galvu. Matu mezgls noslidēja vēl mazliet zemāk. “Viņi sūta šurp dāņu nelieti, kurš pārņems vadību,” viņa sacīja, sajūtot dusmas, kas krūtīs bija vārijušās visu nedēļu. “Tik vienkārši. Mūsu uzņēmums ir pārpirkts.” Viņa bija tekstu autore nelielā reklāmas aģentūrā. Viss bija kā parasti, visi strādāja savu darbu ar saviem klientiem, līdz pagājušajā nedēļā uzsprāga bumba. Viņi tika pārdoti; pircējs bija milzīgs uzņēmums, un tagad neviens vairs nejutās droši. Arī viņa. “Pēkšņi viņiem ir jāsūta tas stulbenis no jaunās vadības. Esmu pārliecināta, ka viņš par reklāmu nezina neko.”

“Vai tad viņi vienmēr tā nerīkojas?”

“Dāņi?”

“Vadība.”

“Es zinu tikai vienu: man jābūt gatavai, ka man kāds iedurs nazi mugurā. Viss līgojas un šūpojas. Uzbrukt var jebkurš. Konkurenti, kolēģi.”

“Vai dāņu nelieši,” vīrietis piebilda.

“Tieši tā.”

Viņš iebāza mutē sālītu riekstu, iedzēra alu un iedrošinot teica: “Turpini, es klausos.”

“Es to visu nesaprotu. Es uztraucos.”

Vīrietis nolika alus glāzi. “Izklausās nelāgi.” Viņš nejautāja, kur viņa strādā, un tas bija jauki. Leksijai nepatika, ja par cilvēku tiek spriests tikai pēc darba. Varbūt viņš uzskatīja tāpat.

“Es vēlos, lai man nebūtu tik ļoti bail,” viņa teica.

“Bet vai tev ir? Tas ir, bail?” Viņš izskatījās pārsteigts, it kā nebūtu acīm redzams, ka viņa ir sieviete, kurai katru dienu jāpierāda, ka ir pietiekami laba. Ka viņa klusībā bieži jūtas kā krāpniece. Viņa bija diezgan pārliecināta par savu inteligenci, par spēju būt labai draudzenei, taču viņas kā sievietes pašcieņa bija iedragāta.

“Jā,” Leksija atbildēja, jo viņai bija bail. Ne visu laiku, bet bieži. Viņa baidījās, ka netiks galā, nedarīs pietiekami daudz. Un tagad –, ka zaudēs darbu.

“Un kas tev būtu jādara, lai bailes izzustu?” viņš jautāja.

Labs jautājums. Leksija brīdi padomāja. Ko viņa darītu, ja varētu darīt jebko nebaidoties? Ja neskaita sarunu ar viņu. Prātā pavidēja doma. *Es uzdrošinātos prasīt visu*. Bet šī doma izzuda, un Leksija paskatījās uz viņa muti. Viņš, protams, runāja par profesionālo jomu. Bet vienīgais, ko viņa redzēja, bija viņa lūpas, nedaudz mitras pēc pēdējā alus malka. Viņai patika vīriešu lūpas. Ādamam bija lieliskas lūpas. Un balti zobi. Un tumši bārdas rugāji.

“Es droši vien skūpstītu vairāk vīriešu,” viņa sacīja, pa pusei jokojot, pa pusei godīgi, un paliecās uz priekšu.

Ādams pasmaidīja. “Ak tā?”

Leksija uzlika plaukstu viņam uz augšstilba. Galu galā abi runāja par bezbailību, un bezbailīgā Leksija, tāda, kāda viņa vēlētos būt, to izdarīja. Ņēma sev. Ieņēma vietu. Viņa pelēkās acis nedaudz iepletās. Viņa vēl nedaudz pieliecās, atbalstījās pret džinsos tērpto augšstilbu, sajuta, ka zem plaukstas ir tikai muskuļi, cieti kā akmens, un karstums, un tad sasvērās uz priekšu, it kā nokrita pret viņu tā, ka lūpas abiem saskārās. Tā nebija eleganta kustība. Tas bija kaut kas starp skūpstu un kritienu uz priekšu, bet tas noteikti bija miesisks kontakts. Viņš sastinga, bet neatrāvās, tāpēc Leksija aizvēra acis un ļāvās skūpstam. Cik jaukas lūpas! Vēl labākas, nekā izskatījās. Spēcīgas, stingras un gana mīkstas. Tā kā viņa zaudēja līdzsvaru, tik tālu noliekusies

uz priekšu, tas izvērtās par diezgan ciešu skūpstu, nedaudz ne-veiklu, un tomēr. Vai viņa trīcēja? Varbūt vainīgs bija alkohols, bet viņa jutās galīgi noreibusi. Leksija atkal notrīcēja. Viņš parā-vās nost, pēkšņi un tik ātri, ka Leksija gandrīz zaudēja līdzsvaru. Viņa atvēra acis, pieķērās pie bāra letes, atguva līdzsvaru un skarbi tika atgriezta īstenībā. Reibonis un tirpšana palika tikai kā neskaidra sajūta. Vai viņa tiešām tikko viņu bija noskūpstī-jusi? Viņa gribēja pieskarties savai mutei, kur no Ādama lūpām bija palicis karstums.

Vīrietis drūms piecēlās no bāra krēsla. Acīs nebija palicis daudz siltuma. “Diemžēl man jāiet,” viņš īsi un lietišķi paziņoja. Viņš pacēla kredītkarti bārmeņa virzienā. “Bet es parūpēšos, lai tu nokļūtu mājās.”

“Es pati varu tikt galā,” viņa teica, cenšoties nedomāt, ka tikko viņam uzmākusies. Ak Dievs, cik apkaunojoši. “Nakts vēl tikai sākusies.”

Viņš nogrozīja galvu. “Ir jau vēls, un bāru drīz slēgs.” Viņš pasmaidīja, un seja nedaudz atmaiga. “Nāc, iesēdināšu tevi taksī.”

Leksija noslīdēja no bāra krēsla. Pelēkās acis ieurbās viņā, un sirds atkal iepukstējās straujāk. “Varbūt tev vajadzētu mani pavadīt,” viņa nomurmināja, mēģinot pajokot un atgūt kontroli pār situāciju. Viņa neiebilstu braukt ar viņu kopā mājup, aptīties ap viņu, ļaut, lai šie bicepsi iegruž viņu gultā, vilkt ar pirkstiem cauri brūnajiem matiem. Nogulties uz viņa. Kopā beigt.

Vīrietis nobolīja acis, it kā dzirdētu viņas iekšējo monologu un viņam nenāktu ne prātā nodarboties ar seksu. “Nāc!”

“Labi,” viņa nomurmināja. Abi izgāja uz ielas. Kad Leksija salīgojās, Ādams aplika viņai roku. Bija auksts, un viņa drebēja. Bruģakmeņi bija nelidzeni, un papēži bija patiešām augsti.

Un tad.

Izspiedās auksti sviedri, un viņai kļuva nelabi. “Ak nē,” viņa izgrūda.

“Kas?” viņš nesaprata.

Leksijai nebija laika atbildēt. Viņa pielika mutei priekšā plaukstu.

“Palīdzi,” viņa nočukstēja aiz plaukstas un šņukstēja. Steigšus pavilcis viņu malā, Ādams nostājās līdzās, kamēr viņa vēma pret nabaga kļavu, kas vilka dzīvību šaurajā strēmelē starp bruģakmeņiem un asfaltu. Ja Leksija nebūtu jutusies tik slikti, viņa droši vien būtu apgūlusies zemē un nomirusi no kauna. Tagad viņa tikai noslaucīja muti ar viņa uzburto mitro salveti un izvairījās domāt, ka ir apšļakstījusi ar vēmekļiem viņa apavus.

“Ir labāk?” viņš jautāja.

Leksija paklausīgi pamāja ar galvu. Šis bija viens no lielākajiem pazemojumiem, ko viņa bija piedzīvojusi.

Viņš paskatījās uz ielu, pacēla roku un teica: “Taksis brauc. Lec iekšā.” Viņš atvēra taksometra durvis, palīdzēja iekāpt un lūdza šoferi pārliecināties, vai viņa nokļūst mājās, kā pieklājas.

“Pagaidi,” vārgi ierunājās Leksija. “Kā tevi sauc?”

Viņš mirkli raudzījās pretī. Viņš nešķita dusmīgs, bet smaidīt arī nesmaidīja. “Es tev jau teicu, mani sauc Ādams,” viņš atbildēja.

“Pareizi. Paldies,” Leksija nomurmināja, un tad viņš aizcirta durvis no ārpuses. Aizklājusi seju ar plaukstām, Leksija visu mājupceļu koncentrējās uz to, lai neņemtu. Pārradusies viņa gan zaudēja cīņu, bet tad vismaz bija viena. Un tualetē. Vai vismaz tās tuvumā. Pat labai meitenei bija savi ierobežojumi.